

Virksomhed er ordnet i alle andre Lande, hvor man har Nævninger, med Undtagelse af netop et enkelt Kanton i Schweiz. Det er dette, at Dommeren, Rettens Formand skulde have Ret til, naar Nævningerne have trukket sig tilbage for at raadslaa, da at gaa ind i deres Værelse for at vejlede dem med Hensyn til, hvilket Resultat de skulle komme til. Det er i den Grad i Strid med Nævningernes Uafhængighed, at det glæder mig, at det kun blev vedtaget i Landstinget med 24 Stemmer mod 23, tror jeg det var, altsaa saa knebent et Flertal, som det overhovedet er muligt. Det er et Punkt, som vi sikkert ville komme til at forandre her i Tinget. Det er endelig ogsaa vedtaget deroppe at gaa bort fra den Ordning, som vistnok ogsaa er gennemført overalt, hvor man har Nævninger, nemlig den Ordning, at naar disse have *frifundet* en Mand, saa er han frifunden, og saa er der ikke mere at snakke om den Ting. Man har efter Forslag fra Udvalgets Flertal i Landstinget vedtaget, at ogsaa i saa Tilfælde skulle de retslærde Dommere kunne sige: Nej, det gaar om igen. At de skulle kunne sige det, naar Nævningerne have *dømt* en Mand, er noget, vi have vedtaget her i Tinget, det var noget, Kommissionen var enig om, og det er noget, som man de fleste Steder ogsaa har gennemført, men det omvendte, at de retslærde Dommere ogsaa skulle kunne forlange, at det skal gaa om igen, naar Nævningerne have *frifundet*, kender man vist ingen Steder, men det har man indført i Landstinget.

Saa er der de bekendte *Aflæsnings-sager*, denne Form for Afgørelse af Straffesager, som har ført til et saadant Resultat som Alma Bondesens, for at nævne det mest iøjnespringende Eksempel. Her have vi ikke villet afskaffe denne lette Maade at afgøre Sagen paa. Det *kan* være i alles Interesse, naar man bare er klar over, at det er Sandheden, der er kommen frem. Men vi havde som Betyggelse for, at det kun var i disse Tilfælde, den var anvendelig, indført en Bestemmelse om, at vedkommende, hvis han var fængslet, skulde have beskikket en Forsvarer til at raadføre sig med, inden han gik ind paa den hurtige Afgørelse, og, hvis han ikke var fængslet, skulde gøres opmærksom paa, at han kunde faa en Forsvarer beskikket til at raadføre sig med. Det har man strøget i Landstinget. En Ting vil jeg endnu nævne angaaende den kriminelle Retspleje — det burde maaske være nævnt paa et

tidligere Tidspunkt —, og det er en Bestemmelse, som kan blive Udgangspunkt for megen Misbrug, nemlig at Under-søgelsesdommeren ikke alene skal have Lov til at spørge om, hvad den anklagede hedder, hvor han er fra, om han erkender sig skyldig o. dsl., men ogsaa have Lov til at stille yderligere Spørgsmaal til ham, ja endog gøre ham opmærksom paa, at hvis han ikke svarer paa disse Spørgsmaal, kan det blive ham en dyr Historie, og at det saa kan blive fortolket imod ham. Det var noget, vi ikke vilde være saa bange for, hvis der kun var Tale om at sige det til ham under fire Øjne, men hvis det ogsaa skal kunne siges til ham fra Retsformændenes Side, for Retten, hvor der f. Eks. sidder Nævninger, der skulle dømme ham, vil man let kunne forstaa, hvilken Indflydelse dette kan have paa dem. Naar Dommeren siger det i deres Paahør til sigtede, vil det straks bringe dem til at stejle og maaske bringe dem til at fortolke hans Tavshed paa ganske urette Maade.

Jeg tror hermed at have gennemgaaet de væsentligste af de Punkter, vedrørende mit Afsnit af Lovforslaget, hvori det er blevet forandret. Maa jeg til Slutning, foranlediget af den Bemærkning, hvormed min ærede Sidemand (Krabbe) indledede sit Foredrag, sige, at mine Erfaringer om, hvor stærk Befolkningens Krav om Gennemførelsen af denne Sag ere, gaa ud paa, at de ere noget stærkere, end hans Erfaring synes at gaa. I alt Fald er det kommet frem saa at sige paa alle mine Vælgermøder. Og det er da ogsaa ganske naturligt, thi det har jo været Venstres Krav, saa længe der har været et Venstre til, kunde jeg godt sige, at vi skulde have Grundlovens Løfter paa dette Omraade opfyldte. Det er saa ogsaa kun der ud fra, at Vælgerne paa andre Steder, som det fremgik af min ærede Sidemands Udtalelser, have ment at kunne forholde sig rolige og passive over for denne Ting; de vidste, at denne Sag var i gode Hænder, og at den nok vilde gaa, uden at de behøvede at kalde paa den. Men at der virkelig er et stærkt Krav fra Befolkningens Side, har jeg ment at burde aflægge et Vidnesbyrd om.

Formanden: Jeg gør opmærksom paa, at det af Hensyn til Finanslovforslagets Fremme vil være nødvendigt, at Forhandlingen om den foreliggende Sag føres til Ende i Dag, om fornødent altsaa i et Aftenmøde.